

BUMERANG

Şeyda KOÇ

ROMAN

harf

Şeyda Koç: 1975 yılında İstanbul'da doğdu. Ayazağa İlköğretim Okulu, Samandıra Lisesi ve Hollanda Avrupa İslam Üniversitesini bitirdi.

İstanbul ve Hollanda'da çeşitli sivil toplum örgütlerinde çalıştı, ticari bir firmada genel müdürlük, kolejlerde Türkçe öğretmenliği ve köşe yazarlığı yaptı.

Halen İstanbul'da ve Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yaşayan yazarımızın yayımlanmış kitapları şöyledir: *'Bir Deli Rüzgârdı'* (roman), *'Kutsal Sevda'* (roman), *'Meridyen Mahkumları'* (roman), *'Şairin Gölgesi Yoktur'* (şiiir), *'Yalnız Balıklar'* (öykü), *'Devşirme'* (şiiir), *'Sen Tara Saçlarımı'* (öykü), *'Bumerang'* (roman)

Öykü ve Denemeleri günümüz edebiyat dergilerinde yayımlanmaktadır.

harf

Harf Yayınları: 97
Roman: 17

Yazar
Şeyda KOÇ

Sorumlu Müdür
Özlem FİNDİK

Son Okuma
Özlem FİNDİK

Kapak Tasarımı
Sarakusta
www.sarakusta.com.tr

Birinci Basım
Şubat 2015

ISBN:
978-605-9969-37-6

Bu kitabın yayın hakları © Harf Eğitim Yayıncılığına aittir.

Yönetim Adresi
Harf Eğitim Yayıncılığı
Reşit Galip Cad. Hatır Sok. No: 23/2 Çankaya/ANKARA
Tel.: (0312) 437 08 85-86 Faks: (0312) 437 08 87
e-posta: bilgi@harfegitim.com.tr web: harfegitim.com.tr

Baskı
Dumat Ofset
Bahçekapı Mah. 2477 Sokak No: 6 Şaşmaz - Etimesgut / ANKARA
Telefon: (0312) 278 82 00 pbx
Faks: (0312) 278 82 30
web: dumat@dumat.com.tr

BUMERANG

Şeyda KOÇ

“sonsuzluk vadedilmiş sanrılardır”

Çıkmaz Sokak Sakinleri

Bumerang - 1

Salıverilmiş bir hayatın aç kedisi gibi nereye yol alacağını bilemeyen hissettiğim zamanlar az değildi. Böylesi zamanlar hep yolda bir başıma adımları sayarken aklıma gelirdi. Hayatı kendimce tahlil ederdim. Meslekî bir alışkanlık olsa gerek; duygularımın da muhasebesini yapmaya kalkışırdım.

Yoklar dururdum o düşsel evlerin kapılarını, eşiklerde çoktan bitirilmiş kırıntılar. Başka insanların hayatlarından heybelerinde biriktirdikleri. Her bir eşik, her bir yüreğin kendisiydi.

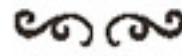
Hâlbuki tok gidenlerin ayak izleri durur hâlâ, terasın merdivenlerinde. Gönül bahçemdeki alev karası. Ne eski dostlar kaldı artık ne de eski dostluklar. Şimdilerde madde ve mânâ arasında sıkışmış ruhlara sahibiz. O aç kedi ben miydim? Belki, belki de değil!

Çoğu zaman kendimi çıkmaz bir sokakta düşünür hayıflanırdım. Hayalini kurduğum sokak zihnimdeydi. Zihnimin en ücra hücrelerinde. Lambaları sönmüş, kaldırımlarında kendini arayan biri; o biri yine bendim. Bekçi düdüğünü çalardı, tüm hırsızlar kaçırdı. Bir ben kaçmazdım; son kahraman, son gizem avcısı.

Çalacak neyim vardı ki: İsyanım mı... iadesine hazırlanan itiraflarım mı?

Açılan her bir kapı bana, parlak ışıklar yakıyordu adeta ama sadece biri hoş geldin diyebilirdi. O da demedi.

Bekçinin düdüğü yeniden çaldı. Sokak kedileri eşlik etti, baş hırsızın demir attığı isyankâr mahalleme.



Ben o çıkmaz sokağın gönüllü hırsız, her sabah benle birlikte işinin yolunu tutan kadınlar.

Dost bir elin omuzdaki kıymetini kim bilebilirdi? Babasının eli omuzunda bir evlat, annesinin omzuna yaslanıp ağlayan ilk aşk acısında bir kız çocuğu mu...

Ama bunlardan yoksun, derdini sevemeyen bir insan bilemezdi bir dost elin dokunuşunu, gözyaşının yanaktan bir başkasının eline ılık ılık akışını, bir çift omuz sahibi anlayabilirdi. Çoğu kimse can yakar, lâkin canı acımazdı.

Çok rastlarsınız hayatın içinde birilerine; kimine gizli gizli diş bilersiniz. Kimine bütün sevginizi adamak istersiniz.

Yol boyu süregiden düşüncelerim yine beni bir türlü planlayamadığım yaz tatili programıma getirmişti. Tatil düşüncesini bile sorun hâline getirebilmiştim sonunda!

Ne zamandır burnumdan soluyordum. Anlayacağınız tatil ihtiyacı, ha babam kafama dan dan vurmaya başlamıştı. Aslında üç yıl evvel Maya Harabeleri ziyaretimizden sonra neresi kesebilirdi iştihamızı, onu da kestiremiyordum.

Büyük bir pazarlama şirketinin muhasebe servisinde yedi yıldır çalışıyordum. Düzenli bir işim ve gelirim vardı. İstikrarlı, piyasada güvenilirliği bulunan şirketimle alakalı bir durumdu bu. Arkadaşlarla kimi zaman ofis stresi içinde takıntılı durumlarımız oluşsa da onlarla aramı bozmayacak

kadar da çalışkandım diyebilirim. Ara sıra maça gider, bazen de ailelerimizle bir araya gelip keyifli akşam yemekleri yerdik. Bu aksam da o akşamlardan biriydi...

Havalar iyiden iyiye ısınmış, bunaltıcı sıcaklar kendini hissettirmeye başlamıştı. İş yerinde aynı odada uzun iş saatlerini geçirdiğim arkadaşım Bülent, eşi Gülhan'ı ve kızlarını da alıp akşam saatlerinde bize gelecek, arka bahçemizde mangal keyfiyle ailece yazı hoş geldin diyecektik.

Bu sebeple o gün biraz erken çıkmıştım iş yerinden. Evde misafir için hazırlığımız olacaktı. Arkadaşlara beni idare etmelerini söyledim. Bülent ve ailesinin gelme saatleri yaklaştığında ben bahçe hazırlığını güzel eşimle bitirmiş olurdum. Neşem'in eksik listesi telefonumun mesajında duruyordu. Mutfak eksikleri için semtin marketine uğradım. Kapıda bekleyen güvenlikle her zamanki gibi merhabalaştık.

Semtın insanları zaman geçtikçe birbirini simâ olarak oldukça iyi tanırlardı. Benim güvenlik görevlisi Mehmet ile tanışıklığım da o şekildeydi. Semt insanların o gizli ve güçlü ama dillenmemiş dostluğu hep dikkatimi çekmiştir. Mesela çocuğunuz yanınızda, tatlı tatlı muhabbetle gezinmektesiniz; rastladığınız dondurmacıdan çocuğunuz dondurma istedi. Küçük elleri elinizde, hem dünyanın en tatlı dokunuşudur o, dondurmayı almak isteğinizi farz edin: "Merhaba, iki top dondurma lutfen!"

Küçük külah oyunlarıyla dondurma topunu hazırlar dondurmacı amca, siz de:

"O zaman bana da iki top!" deyiverirsiniz:

"Buyur abi."

Hoop!.. Dondurma çocuğun elinde, o dondurma topları ile büyür çocuğunuz. Yıllar geçer, çocuğunuz büyür ama siz o pastanecinin, her zaman orada sizi beklediğini düşünürsünüz. Çocuk artık dondurma isteyecek yaşı geçmiştir. Dükkânın önünden her geçişinizde dondurmacıya ve külah-

lara öyle dalar gidersiniz. Yıllar geçer, emektar pastaneci hâlâ çocukların külahlarına top top, rengârenk dondurmalar koymaktadır. Sanki o geçen yılları, hiç yaşamamış ve hiç oradan ayrılmamış gibi.

Bir de ola ki manav, birine devredecek dükkânı!

“Ya, tatlı tatlı işini yapıyordun kardeşim. Bakalım gelen senin gibi mi olacak?” diyerek yıllardır hâl hatırdan öteye gitmeyen muhabbetlerinizin gölgesinde, gönül almaya çalışırsınız.

Ben de çalışkan manavımdan lâzım olan listeyi -sırasıyla- alıp eve ancak yönelmiştim. Yaz aylarının bütün akşam üstü rehaveti ve tatlı meltemi beni takipteydi. Ama ben hâlâ o acımasız kışın bitişinin sersemliğinde, gideceğim tatil beldesinin ya da ülkenin kararını henüz verememenin ruh sıkıntısı içerisinde arabama bindim.

“Aah! Evim evim, güzel evim!”; bunu demekten hiç bıkmayacağını düşünenlerdenim ben. Çünkü bu ev Neşem’le ve iki küçük kızımızla daha bir güzelleşiyor.

Çıkmaz bir sokakta dubleks bir evdi bizimki. Hani şu bildiğiniz yeni sitelerden biri. Satın alalı henüz üç sene kadar olmuştu.

Neşem’le kira serüvenimiz bizi çok yormuştu. Hep düşünürdük, “Bir evimiz olmalı, hatta şu Amerikan filmle- rinde olduğu gibi, eski derme çatma bir ev alıp içini dışını istediğimiz gibi yapalım ve istediğimiz renge boyayalım.” Anlayacağınız, çocuklarımız o evde büyüsün, o evden evlensin, biz o evde, çocuklarımızın, torunlarımızın bayramlarda ziyaretimize gelmelerini bekleyelim. Bundan daha insancıl, sade bir hayâl başka ne vardır ki...

Maddi olanı istemek ama manevi beklentilerin var olacağını ve onları hiç kaybetmeyeceğimizin bilinci ve duasıyla istemek... Büyük yarınlarımıza ufak görsellikler katmak! Hayallerimizin tavan yaptığı günlerde kararımızı vermiş ve